

ὁ μαστρὸ Γεώργης τοῦ Γιακουμῆ καὶ ὁ μαστρὸ Μα / νώλης Ροδίτης καὶ κτιστά-
 δες λέγοντας οἱ αὐτοῖν ἄνωθεν πῶς τὸν γγαιρὸν ὁποῦ ἐθέλασιν νὰ μοι / ράσουσιν
 τὰ σπítiάν τος τὰ τρία ἀδελφία οἱ Μπαρόντζηδες ἡγου ἀφέντης Τζαμπα / τάκης
 καὶ ἀφέντης Ἰακουμάκης καὶ ἀφέντης Στάης ἐστείλασιν τοὺς αὐτοὺς μαστόρους
 καὶ / ἐπήγασιν καὶ ἐποκόψασιν τὰ λεγόμενα σπítια ποὺ εἶχασιν εἰς τὸ Κάστρον /
 / ἐμοιράσα / σίν τος τα / οἱ ὁποῖοι ἐρ / χόμενοι ἀπὸ τὴν ἀποκοπή τος καὶ ὅπου
 τὰ μοιράσασιν εἶπασιν οἱ Μπαρόντζηδες νὰ τῶν ἐποῦσιν πῶς τ' ἀποκόψα / σιν καὶ
 πῶς τῶν τὰ ἐμοιράσασιν αὐτοῖν τος ἐπηλογηθήκασιν καὶ εἶπαν τος δῶτε μας τὸ
 δίκαιό μας καὶ νὰ σᾶς ἐποῦμε / ἥβγαλε λέγειν ὁ ἀφέντης ὁ Γιακουμάκης καὶ ἡδωκέ
 τωνε ἓνα βουλωτῆρι ἀμάχιν διὰ / δέκα παράδες ἥβγαλε λέσιν καὶ ὁ ἀφέντης ὁ Τζα-
 μπατάκης καὶ ἡδωκέν τος ἓνα δακ / τυλιδάκιν λιανὸ λιανὸν ἀμάχιν διὰ δέκα παρά-
 δες ἔδωσέν τος καὶ ὁ ἀφέντης ὁ / Στάης δέκα παράδες. "Οθεν τὸ βουλωτῆριν καὶ τὸ
 δακτυλιδάκιν τὰ δώκασιν τοῦ ἄνωθεν μαστρὸ Γεωργίου ὁ ὁποῖος ἀφέντης Τζαμπα-
 τάκης ὄντας ἡδωκε τὸ δακτυ / λιδάκιν τοῦ μαστρὸ Γεώργην τοῦ τῷδωκε ὁμπρὸς
 στοὺς ἄνωθεν μαστρὸ Γιάννη καὶ μαστρὸ / Μανώλη καὶ στοῦ ποτὲ Βαράνη καὶ
 εἶπεν του νὰ μαστρὸ Γεώργην βάστα τον καὶ σὰ σοῦ στείλων / μὲ τὸν ἀφέντη τὸ
 Βαράνη τίς δέκα παράδες δός του τὸ δακτυλίδι μου καὶ οὕτως / μὲ μέρες ἔστειλε
 ὁ ἀφέντης ὁ Τζαμπατάκης μὲ τὸν ἄνωθεν Βαράνη καὶ ἔδω / σεν τίς δέκα παράδες
 τοῦ μαστρὸ Γεώργην καὶ ἡδωκέν του τὸ δακτυλίδιν ὁμπρὸς τοῦ / μαστρὸ Ἰωάννη
 καὶ στοῦ μαστρὸ Μανώλη καὶ οὕτως τὸ μαρτυροῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν τος καὶ εἰς /
 φόβον Θεοῦ πῶς ὁμπρὸς τος τῷδωκε τοῦ Βαράνη ὡς ἄνωθεν λέσιν ὡς καθὼς ἔλαβε
 καὶ / ὁ ἀφέντης ὁ Γιακουμάκης τὸ βουλωτῆριν του καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς βάζου καὶ
 ἀντιμάρτυρες.

/ — Χρυσῆς Γιουστινιάνος ἀντιμάρτυρας ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν —

/ — Τζουάνης Πρόσπερης ἀντιμάρτυρας ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν —

/ — Ἰάκωβος Γάτος ἀντιμάρτυρας ἀπὸ τοὺς ἄνωθε — —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

628

Κουντουβεργία

φ. 332^v

/ Φ 360

Ἐβγαλμένη

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1686/ Ἀπρίλη 18/ τὴν σήμερον
 πέφτου εἰσὲ συνίβασ[ιν κουντουβερ] / νίας παντοτινῆς ὁ μισέρ Κωνσταντῆς Ντραου-

μανάκης με τὸν κύρ Φραντζέσκον Καστελλάν[ον ὁ ὁποῖ] / ος μισέρ Κωνσταντῆς ἤρ-
θεν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν ἀρχόντισσάν του με τοὺς κάτωθεν ἀξιοπίστους μαρ[τύ-
ρους] / διὰ νὰ κάμη τὴν μπαροῦσαν γραφὴν λέγοντας ὁ μισέρ Κωνσταντῆς πὼς τὸ
ἀμπέλι ὁποῦ ἔχειν ἀπὸ [] ἀ[ρ] / χόντισσάς του εἰς τὸ μέρος τοῦ Βασιλικοῦ τὸ
σύνμπλιο τοῦ Βλεφάρου καὶ τῆς Φανερωμένης τοῦ ἀμπελίου τὸ δίνει / τοῦ ἄνωθεν
κύρ Φραντζέσκου ο διὰ μισάρικον παντοτινὸ καὶ διὰ τιμὴν τοῦ παντικίου τοῦ ἔδω-
σεν ὁ κύρ / Φραντζέσκος τοῦ μισέρ Κωνσταντῆν ἐδῶ πρεζέτε ρεάλια εἴκοσιν ἤτοι
νούμερο 20 / καθὼς ἀναμετάξυν / τος ἐνσυνφωνήσασιν κάνοντας καὶ τοὺς κάτωθεν
πάτους καὶ ταιριασμοὺς ἡγου τὸ αὐτὸν ἀμπέλι ἔχει / μέσαν καὶ τὴ ληνόν του καὶ
πηγάδιν καὶ βρύσην καὶ ρουδιές καὶ συκιές καὶ κρεββατίνα καὶ με χωράφια μέσαν /
καὶ προμετάρειν ὁ αὐτὸς κοπιαστής ὅτιν εἰς τὰ αὐτὰ χωράφια ποῦ ἔχειν τὸ αὐτὸν
πρᾶμα μέσαν νὰ / τὰ φυτέψην ἀμπέλια ὅσαν γίνονται καὶ ἃ δὲν ἐθέλασιν πιάσειν
τὴν μία χρονιά νὰ τὰ φυτε / ὕγην καὶ τὴν ἄλλη καὶ ἃ δὲν γίνεται ἀμπέλι νὰ τᾶχην
καὶ νὰ τὰ κυβερνᾷ καὶ αὐτὰν σκαθὼς ἀγγίξει / τὸ χωράφιον νὰ τὰ σπέρνη καὶ αὐτὰ
κατὰ τὴν τάξιν καὶ ἔτζι νὰ βρεθῇ τὸ αὐτὸν πρᾶμα φυτ[ε] / μένον καὶ τελειωμένον
ἕως πέντε χρόνους καὶ νὰ φτέψην καὶ συκιές πολλὰς μέσαν καὶ νὰ τὸ κα[τα] / βο-
λεύγην ὅλο τὸ παλιὸ ἀμπέλι νὰ τὸ μπιτάρην καὶ νὰ τὸ τραφοκοπᾷ νὰ τὸ κρατῇ π[ά]ν-
/ τα ἀπαντημένο ἀπὸ ζᾶ κυβερνημένα καὶ κάνοντάς τον καλὰ καὶ ἐνμπιστεμένα ὡ[ς
προ] / μετάρειν νὰ τῶχουν καὶ αὐτοῖν καὶ τὰ παιδιὰν τος παίδιω παιδιῶν τος εἰ δὲ
σὲ πρὲ σόρτεν καὶ δὲν [ἤθε] / λε κἀνει τοὺς ἄνωθεν πάτους καὶ ταιριασμοὺς καθὼς
προμετάρειν νὰ πριβάρεται ἀπὸ μέσαν [νὰ] / χάνη καὶ τὰ ἄσπραν του καὶ τὰ ἐξῆς
εἰ δὲ πάλι καὶ κάμου τίς ἄνωθεν πάτους καὶ ταιριασμοὺς καὶ [] / στήσειν τον
καὶ δὲν ἐθέλασιν ταιριάζουν νὰ μοιράζεται ὅλο τὸ πρᾶμα νὰ παίρνου οἱ νοικοκυ-
[ροῖν] / τὰ τρία τετάρτια καὶ οἱ κοπιαστάδες τὸ ἕνα τετάρτιν καὶ τὰ ἐξῆς εἰ δὲ
πάλι καὶ ταιριάζουν νὰ / τὸ ἔχην πάνταν ὡς ἄνωθεν γράφομεν καὶ στὴ νιτράδα ποῦ
ἤθελε ξαπεστείλει ἀφέντης / νὰ μοιράζεται εἰς τὴν μέσην τος ἴσια πρὸς ἴσια καὶ
τὴν μπάρτην ποῦ κίξειν τῷ νοικοκυρῶν νὰ εἶναι κρ[ατη] / μένοι οἱ κοπιαστάδες
νὰ τὴ φέρνου εἰς τὸ σπῖτιν τῶν νοικοκυρῶν με ἐξοδὲς τος οἱ κοπιαστάδες / νὰ φέρ-
νου καὶ τὸ καλαθιάτικον κἀθεν Κυριακὴν κατὰ τὴν τάξιν καὶ νὰ παίρνου πάντα /
θέλημα τῷ νοικοκυρῶν σὲ τρύγος σὲ πάτος καὶ ὅπου ἄλλοῦ εἶναι τῆς χρείας τοῦ
πραμάτου ξε / καθαιρνώντας ὅτιν τὸ ἄνωθεν πρᾶμα νὰ τὸ πάρην ὁ Φραντζέσκος
ἀπὸ ξύλου ἡγου ἀπὸ σεντέ / πρα εἰς τὴν χεῖραν του. "Ὅθεν τὰ αὐτὰν μέρην ἔμειναν
κοντέντοι καὶ ἀνεπαμένοι παρακα / λώτας καὶ ἀξιόπιστους μάρτυρες οἱ ὁποῖοι
γράφουν ὑπὸ χειρὸς τος λέγοντας ἀκόμη ὁ μισέρ Κων / σταντῆς πὼς ἡ στράταν τοῦ
ἄνωθεν πραμάτου εἶναι ἀνάμεσαν τοῦ ἀμπελίου τῆς Φανερωμένης / καὶ τοῦ ἀμπε-
λίου τοῦ Ἀντρόνικου ποῦ ἔχειν τὴν σήμερον ὁ Μανώλης ὁ Κανάγιας.

/ — ὁ πρωτόπαπας Μιχαήλ ἱερεὺς Τριβιζᾶς μαρτυρῶ καθὼς ἐγροίκησα τῆς κερᾶ
 Ἀγγε / λέτας καὶ ὡς ἄνωθεν. —
 / — Τζουάνης Πρόσπερης μαρτυρῶ καθὼς ἐγροίκησα τῆς κύρᾶς Ἀνγγελέτας / καὶ
 ὡς ἄνωθεν —
 / — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

629

Μισιάρικο

φ. 333^Γ

Φ / 361

/ [+ Εἰς δό]ξαν τοῦ αἰωνίου [[.]] Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1686/Ἀπριλίου 23/ εἰς
 τὸ σπίτιν τοῦ μισέρ Νικόλα / Τ[ατ]αράκη ἐδῶ παρὼν τὰ δύο μέρη τὰ κάτωθε γε-
 γραμμένα τὸ ἐν μέρος ἡ κερὰ Μαρία / γυνὴ τοῦ ποτὲ Γεωργίου Βιάρου ὁμάδιν με-
 τὸν υἱὸν τῆς τὸν Ἀποστόλη τὸ δὲ ἕτερον μέρος ὁ / κύρ Μᾶρκος τοῦ Κασκάνη ἡ ὁποία
 ἄνωθεν κερὰ Μαρία λέγειν τὸ πῶς νὰ ἔχην καὶ νὰ τῆς ε / ὑρίσκειται ἓνα κομμάτιν
 ἀμπέλι με χωράφια μέσαν καὶ με τὴν ληνὸν τοῦ ἀπὸ γονικόν τῆς τὸ ὁποῖο / πρᾶμα
 καθὼς εὑρίσκειται με ὅλα του τὰν δικαιώματα ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ με τὴν γνώ-
 μην τοῦ / υἱοῦν τῆς τοῦ Ἀποστόλη τὸ δίνει καὶ παραδίνει τον καὶ παντικιάζει τον
 τοῦ ἄνωθεν κύρ Μάρκου ο διὰ / μισάρικον παντοτινὸν χωρὶς καμμιᾶς λογιῆς πλη-
 ρωμὴ μόνον με τίς κάτωθεν ταιριασμοὺς καὶ κον / ντετζιόνες. "Ἡγου ὁ αὐτὸς κύρ
 Μᾶρκος ὑπόσχεται ὅτιν τὸ αὐτὸν ἀμπέλι νὰ τὸ καταβολεύην καὶ νὰ / τὸ μπιτάρην
 ὅλο καὶ ὅπου εἶναι χωράφια νὰ τὰ φυτέψην ὅπου γίνεται ἀμπέλι καὶ τὰ ἀποδέλοιπα
 χω / ράφια ποὺ δὲν γίνονται ἀμπέλια νὰ μπορῇ νὰ τὰ δουλεύην καὶ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ
 καλλιεργᾷ καὶ νὰ τὰ σπέρ / νη χρόνον παρὰ χρόνον καὶ νὰ τὸ κάνη στὴν νῶραν του
 καὶ εἰσὲ ὅλους του τίς καμάτους νὰ τὸ τραφοκοπήσῃ καὶ / νὰ τὸ κρατῇ πάντα
 ἀπαντημένο χειμῶν καὶ καλοκαίριν καὶ κάνοντάς τον καλὰ καὶ ἐμπιστεμένα / ὡς
 προμετάρειν νὰ τῶχουν αὐτοῖν καὶ τὰ παιδίαν παίδιων παιδιῶν εἰ δὲ σὲ καιρὸν
 ὁποῦ νὰ μὴν γίνε / ται τὸ αὐτὸν πρᾶμα ὡς προμετάρειν ἢ αὐτὸς ἢ οἱ διάδοχοί του
 νὰ πριβάρεται ἀπὸ μέσαν καὶ νὰ χά / νου καὶ τοὺς κόπους τος ἢ ἂν ἐθέλασιν τοὺς
 εὔρειν εἰς καμμία ἀταξία τῆς κλεψίας νὰ εἶναι παντὰ / πασις πριβάδοι ἀπὸ μέσαν
 εἰ δὲ πάλι καὶ εἶναι καλὰ καμωμένον καὶ καλὰ κυβερνημένον καὶ / καλὰ ἀνεστημέ-
 νον νὰ τῶνχου πάντα παίδιω παιδιῶν τος ὡς ἄνωθεν εἶπαμε καὶ νὰ μετεχένου πάντα
 οἱ κοπιαστάδες τὸ ἓνα μερδικὸν τοῦ αὐτοῦ πραμάτου ἡγου τὸ ἓνα τετάρτιν διὰ τοὺς